

MÉHÉSZETI KÖZLÖNY

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZ-EGYESÜLET HAVONKÉNT MEGJELENŐ HIVATALOS LAPJA

Szerkesztőné és kiadóhivatal:

KOLOZSVÁR,
Majális-utca 24
Telefon 21-58 sz.

Felelős szerkesztő és kiadó:

TÖRÖK BÁLINT
az EME tb. alelnök-főtájkára.

A M. K-t az E. M. E tagjai
10 Pengő évi tagdíj ellenében
tagsági illetmény fejében
kapják.

Méhvadászat

Erdély hegyvidékein, ott ahol az erdők mélyét az ember ritkán látogatja, mert meglehetősen távol esik a városoktól és falvaktól, egy különleges méhészeti foglalkozás alakult ki, amit „méhvadászat“-nak hívnak. Favágó, erdész, pásztor, akiknek leginkább van alkalmuk a szabad természetben járni, barangolásuk közben észreveszik, hogy az egyik nagy fa törzséből, vagy gyökértájáról méhek szállnak ki. Először talán a kíváncsiság viszi őket arra, hogy meg is nézzék mi van a fában, majd mikor egy könnyen hozzáférhető családhoz jutnak, illetve a családok kifüstölése árán meglehetősen nagy mennyiségű mézhez jutnak, keresni kezdik az erdőben élő méheket. A falusiakkal beszélgetve azt hallom tőlük, hogy az így szabadban élő méheket ők vadméheknek tartják. Természetesen ez nem felel meg a valóságnak, mert ezek a méhcsaládok vagy egy korábban kikerült rajnak, vagy pedig egy, a házuk tájáról elkerült családnak a leszármazottai, rajai. Alkalmam volt a rajzási időben erdőségekhez közelekvő városokban és falvakban járni, amikor a méhészek közül sokan panaszkodtak, hogy a kiszállott rajok nem maradnak sokáig a megtelepülési helyükön, hanem onnan továszállnak. Rendesen az erdők felé veszik útjukat. Az erdőben aztán egy odvas fában

megtelepednek s amíg az ember fel nem fedezi őket, addig zavartalanul élnek emberi beavatkozás nélküli szabad életüket. Eddigi tapasztalataim szerint az így, mondhatnám szabadon élő méhcsaládok igen népesek voltak, mézkészletük pedig a legkényesebb méhészigényét is kielégítette volna. Egyik-másik család építményéről következtetni tudtam arra, hogy csak rajok lehetnek, mert majdnem fehér építménnyel bírtak s a nyár közepén már 16—18 kg. mézkészletük volt. Ezeket a megállapításokat akkor végeztem, amikor a „méhvadász“ a családokat az erdei faodúból már kiszedte és a lépeket keretekbe beszabva kaptárokban helyezte el. Az egyik ilyen méhvadász egy nyáron 35 családot „vadászott“ s miután annak mézhozamából igen tekintélyes összeget vágott zsebre, e foglalkozást a jövőben is folytatni fogja. Nevezett erdei favágó ember volt s egy alkalommal a véletlen folytán jutott egy méhcsaládhoz favágás közben. Saját elmondása szerint ezt a családot lefüstölte, mert nem értett ahhoz, hogyan is kell azokat a nép elpusztítása nélkül a fából kiszedni. Aztán nem is gondolt arra, hogy az így megtalált méhcsaládot otthon tovább is lehet szaporítani. A falubeli egyik méhészt meglátogatta s attól kért tanácsot. Ez aztán a szükséges tenni-

valókat elmondotta s ennek az eredménye ma az udvarában található igen szép és állandóan fejlődő méhészet. A csíki havasok déli lejtőjén jártam, amikor az egyik erdőszel hozott össze a sorsom. Mint erdőt járó embernek igen szép méhészete van, természetesen ezekhez méh vadászat útján jutott hozzá. 80—90 családos méhészetét állandóan az erdőből szaporítja, mert évente innen jut 15—20 méhcsaládhoz.

Csodálatos ezeknek a szabadban élő embereknek a szeretete a méhekhez, csodákat tudnak beszélni azok belső szervezetségéről és munkájukról, pedig a legritkább esetben találkozom olyannal, aki szakkönyvet olvasott volna. Természetesen nagyon érdekelt, hogy is tudja megállapítani azokban a hatalmas erdőkben azokat a helyeket, illetve fákat, ahol a méhcsaládok élnek.

A „vadászat“ nagyon egyszerű, meséli, nem kell hozzá más, mint egy kis edény méz és egy nagy adag türelem. A vadászatot természetesen célszerűbb olyan időben végezni, amikor már nagy hordás nincsen, amikor a méhek a szabadban már nem találnak bőven nektárt s nagyobb távolságot is berepülnek virágokat keresve. Ilyen időben a méh vadász elindul a reggeli órákban, felszerelve a már említett mézzel. Az erdőben aztán meg-megpihen. Egy kis falemezre ráken egy csöpp mézet és vár. Nem kell sokáig várnia, mert megjelennek a méhek s magukba szívnak egy adag mézet s tovarepülnek. A méh vadász tovább ül s vár. Az első méhek után nagyobb tömegben fognak jelentkezni s ilyenkor már figyelni kell a röpülés irányát, mert ebbe az irányba kell továbbmenni. Ritka esetek közé tartozik, hogy olyan helyen telepedett meg a méheket kereső ember, ahol rövid időn belül meg is találja

a méhek lakását. Rendesen az előbb említett eljárást többször kell megismételni és tovább menni a mézet hordó méhek repülési irányába. A fáradságot majd minden esetben siker koronázza, mert a méh vadász felfedezi a méhek lakását. Sokszor a fa törzsében egy alig látható nyíláson közlekednek, máskor a fa gyökérzetéből, majd a fa koronájának elágazásából. Ilyenkor jön aztán a nehezebbik rész, a családot kiszedni az odúból annak elpusztítása és a fa kivágása nélkül. Egy gyakorlott méh vadász vésővel és fejszével felszerelve indul méhkereső útjára. Az esti órákban, mikor a népesség javarésze már otthon van, a röpnyílást eldugja s a vésővel a fa legvékonyabbnak gondolt részén nyílást vág. A röpnyílás eldugasztolására azért van szükség, mert a folytonos kopácsolás a méheket könnyen felingerli és bizony nem lehetne a munkát zavartalanul végezni. A kivágott nyíláson keresztül aztán kiszedik az építményeket, természetesen olyankor, amikor a méhek már lecsendesedtek. Az egyik ilyen méh vadász ügyes kis léckeretes és szitaszövettel borított szállító ládát mutatott, melyben kis lécek vannak elhelyezve, hogy a lépek közötti távolságot biztosítsa, mert ennek hiányában a kiszedett lépek egymáshoz érve a méheket nyomnák agyon. Az építményeket természetesen felül dugja be, úgy, ahogyan azt a rakodó vagy fekvő kaptáraknál teszi a méhész. Mikor a családot kiszedte és elhelyezte a szállító ládában, a rostaszövetes fedőt lezárja és egy rúdra akasztva a vállán viszi haza. Otthon az építményeket kiszedi, arról a népességet besöpri egy előre elkészített kaptárba, a lépeket a keretekbe beszabja és a családnak visszaadja. A család népessége a lépeket a keretekbe egy-két napon belül beépíti és folytatja tevékeny életét.

A faodúkban élő méhek megszerzése érdekében nem tanácsos a fát kivágni, mert ezzel erdei kihágást követünk el s bizony sokszor a büntetés több pénzt vinne el, mint amennyit a méhek megszerzésével nyertünk.

Az így szabadon élő méhek nagyon sok mindenre adnak tökéletes választ. Sokszor a méhészek vitatkozása nyer befejezést egy ilyen szabadon építő és a körülményeit maga választotta méhcsalád útján. Ha ilyen méhcsaládokban figyeljük meg azok életét és ezeket a megfigyeléseket érvényesítjük a modern kaptáros méhészkedésnél, biztos vagyok abban, hogy méhészkedésünk eredményes lesz. Nagyon sokan vannak, akik a modern méhészkedést teoretikus ala-

pokra helyezik, nem tudva azt, hogy ezzel a méheket a nekik meg nem felelő körülmények közé kényszerítik s ennek tudható be sok esetben a kapott gyenge haszon. Mert miért tudnak eredményesen méhészkedni ezek a méhivadászok, akik még szakkönyvet sem láttak életükben, nem jártak tanfolyamokra, nem rendeztek keretvitát stb. Mondhatnám azért, mert megfigyelve a méhek természetes életét, azt igyekeznek is részükre biztosítani. Ezek a méhészek csendesen dolgoznak, a mézesbödönjeik minden évben megtelnek, ritka esetben van szükségük méhetető cukorra, mert méheiket szeretve, azok táplálékát előre biztosítják az elkövetkezendő télre.

Dr. Zoltánfi Kornél.

EME méhészkörök

Sepsiszentgyörgy. Mozgalmas évet ír le az 1943. évről beküldött beszámoló. Negyedéves gyűlései megtartásakor a helyiség mindig kicsinek bizonyult. Az első gyűlésen a kör vezetőteget választott, a második júliusban az első félévi rossz eredményt és a tennivalókat beszéltek meg s kérték a kerületi m. kir. méhészeti felügyelőt a helyszínre, a harmadikon az egyesülettől a pergetőt szerezték be, a negyedik gyűlésen az őszi cukorkiosztást véleményezték. Tervbe vették a vándorlásra alkalmas területek felkutatását, egy iskolaméhes és egy pározható állomás felállítását. Anyagiak és a katonai behívások késleltették a megvalósulást. Állandó felügyelet alatt tartották a méhállományt, költésrohadást nem találtak, bár évekenkel előbb súlyos pusztulást vitt véghez. A tevékeny kör elnöke Porzolt András, titkára Vitális István.

Kolozsvár. A múlt év folyamán legjelentősebb kezdeményezése a költésrohadás ellenőrzés megvaló-

sítása, amit az idén is folytatni szándékszik. Megtartotta minden hó második szerdáján összejövetelét, ahol a vetítettképes előadásokat sikerült rendszeresíteni. Felemelte szavát a hársfáknak védelmére a virággyűjtők rongálásai ellen.

Homoródalmás. Az összes tagdíjakat beszedte. Gyűlést tartott az ingyenes méhcsaládok megsegítése és cukorelosztás ügyében. Tavaszra elhatározták 1000 akáccsemete elültetését. Nagy Lajos elnök és Szabó Dénes titkár példásan látták el teendőiket.

Házi mézestészta készítése. A méz és viasz értékesítése. Irta: özv. Kremnitzkyné. Fröhlich Ilona, az E.M.E. és az O.M.M.E. tb. tagja, 7. bővített kiadás. Az E.M.E. kiadása. Ára 1,50 P, és a postai küldés díja. Megrendelhető az E.M.E.-nél, Kolozsvár, Majális-u. 24. Ez a 16 oldalas füzet az izléses formájú, gazdaságos összeállítású, gyógy, csemege és élelmezési célokat szolgáló izletes házi mézes tészta készítési módját ismerteti részletesen.

A Nagyküküllő völgyén

Nap-nap után hallom csüggedő méhtartóktól, hogy a méhészet idejémtúlta mellékgazdasági foglalkozás. Szerintem nem így van. Példára szederjesi székelyem, aki tőlem kapott kedvet a méhészkedésre s ez által egész élete megváltozott, jövedelmező méhészete őt otthonülő, munkásemberré varázsolta.

Az 1931—1938-as években Szederjesen (Délerdélyben) működtem, ott váltam méhésszé. Szederjestől 5 km-re (Nagyküküllő vm.) fekszik Szászkezd, szász lakosságú község, ahol a község egyik szülőltje Simonisz Mihály nyug. tanító méhészetét még 1936. évben alkalmam volt megtekinteni. Mintegy 120 méhcsalád Gerstung rakodó rendszerű méhklásokban; 3 drb. 10x3 m-es színben és kétsoros elhelyezésben, benn a község szívében, a lakóháza mögötti kertben. Amit ebben az ideális méhészetben láttam, örök élmény marad számomra.

Sajátkezűleg készített egycsaládos kaptárak, hízlalt félkeretekkel és Hannemann-rács alkalmazása nélkül. Március 20-án — mint mondta — az összes fölösleges házi kellékek: vánkos, dunyha, paplan, pokróc és párna, a méhcsaládok burkolását szolgálták és a főhordás kezdetéig fogja burkolni, mert: „fűtni, fűtni és csak fűteni kell“ mondta a kedélyes, mintegy 50 éves kolléga bácsi. Az egres virágzása kezdetétől egy-egy keret mézestlép lefölozésével, langyos vízzel lepermetezve, serkenti családjait. Ezt a munkát a főhordás kezdetéig hetenként egyszer megismélli. A szaporitásnál csak a természetes rajzásnak volt törhetetlen híve. Az anyák korát sztaniol papírral jelzette. A rajjokat a rajzás pillanatában a kaptárra horoggal rácsatolható rajfogó zsákkal fogta be. Kérdésemre, hogy: „rajzás idején hogy gyózi

egyben a rajok összefogását?“ Azt felelte, hogy: „bizony ilyenkor úgy a neje, mint a női cselédje egész napon át a méhesben segédkeznek“. Az egyik színben az izlésesen berendezett fogadószoba részlet, kívül a színek sarkán virágcserepben különböző begonia fajok díszlettek. A színek előtt 1 m. széles homokkal behintett ösvény, hogy a méhek elhullásából is olvashasson. Az ösvény mellett pedig a szín hosszában magastörzsű rózsákat tenyésztt. Az anyásítás terén bizony nehézségei lehetnek, — jegyeztem meg — lévén zárt és kétsoros elhelyezés, ahol csak a különböző színre festett kaptárak nyújthatnak némi könnyítést. Üggyel-bajjal ezt is elintézem — mondta — rajzás idején. belső anyaváltással.

Egy szóval itt láttam mind azt, ami szép és hasznos a legtökéletesebben párosúlva.

Végre, a saját meggyőződésemmre felnyitotta néhány méhcsalád mézkamráját. Június 3-án vagyunk, telve félig lefödvé kb. 20 kg-os átlaggal. „De némi fölösleget még a sarjuról is számítok“ — mondta. Augusztus havában a szederjesi álmomáson 36 q mézet adott fel egy általa ismert brassói cégnek, amely azt Bécsbe szállította.

A hordási viszonyai méhlegelő szempontjából nem is nevezhetők a legjobbnak. Csupán a községben a nagy mennyiségű gyümölcsfa virágzása és a 800 m-re kezdődő erdőségek, mint a tavaszi serkentést legtökéletesebben elvégző tényezői említésre méltók. A főhordás beálltával nem nagy kiterjedésű erdei kaszálók, melyek ezen a vidéken és a Nagyküküllő völgyében 50%-ban baltacimmal váltakoznak; megfelelő csapadék és légköri viszonyok mellett a legkiadósabb méhlegelőt szolgáltatják.

Az itt látottak és a községemben egy néhány méhtartónál tapasztaltak, arra az ehatározásra készítették, hogy fölcsapok méhésznek. Méhem még nem volt, de azért 1935 év telére összeköltöcsönöztem br. Ambrózy. Boczonádi, majd pedig Blénessy munkáit és esténként nagy hévvel olvasgattam minden gyakorlat nélkül. Alig vártam a tavaszt, amikor is vásárlás útján 18 rajnak lettem gazdája és ezeket a téli estéken az általam készített országos méretű négy keretsoros kaptárakban helyeztem el. A következő év (1937) rajait már az egyesületünk által elfogadott erdélyi kis kaptárakba helyeztem. Így már 1938 nyarán 40 drb. üzemképes családom volt és ezt a kis állományt a községtől 5 km-re egy 2 éves erdőmágás elé szállítottam, ahol március 20-án méheimet a már virágzó mogyoró, som, erdei fűzike korlátlan mennyiségű virágpóra várta. Majd pedig az *Erked patakját szegélyező fűzek, később az eper, málna, szeder és az erdei vágott terület buja növényvilága* terített asztalt kedvenceimnek. Végül is az *erdei kasszálók baltacimes virágtengere, zsályafélékkel keverve; az időjárás csodás alakulásával, rohamos fejlődést idéztek elő, annyira, hogy április hó 28-án jelentkezett a 3 első ájszülött, melyeket lakás hiányában parasztkasokban helyeztem el. Ezek a rajok június 3-ig (főhordás kezdete) lakásukat kiépítették és valamennyi megrajzott és ezek a^z unokarajok is kiépítették lakásukat. Voltak másodrajok, melyek ez évben megrajzottak. Rajaim melyeket kaptárba helyeztem 14 drb. erdélyi kis keretet 2 cm-es műlépkezdéssel teljesen kiépítették. Mivel a szaporítás volt a főcélom, hogy a méhek mellett őrizettel megbízott székely testvéremnek készen álló 28 családra való Gerstung kaptárait benépesíthessem, 20 családot szántam mézeltetésre, melyek június*

8-án 15 kg-os átlaggal fizettek. A pergetés végeztével 8 napos látogatóba Felsőrákosra utaztam. Amikor visszatértem, azzal fogadott a székely testvérem, hogy ő bizony bekukucsált a méz kamrákba és ha hiszem, ha nem, *nincs már hova hordjanak a méhek*. Csodálkozásból eltelve állapítottam meg a méhek hihetetlen gyors munkáját, amikor is 8 nap elég volt ahhoz, hogy az utolsó sejtet is lefödjék és valamennyien rajbölcsöt emeltek. Hozzáálltam a pergetéshez. A déli órákban a rajbölcsők megsemmisítését végeztem és ezzel a művelettel egyidőben, a fészekből 2 keret mézet mint fölösleget vettem el, hogy helyette két petőzésre alkalmas kerettel teret engedjek az anyáknak. Ilyen formán a mézelő családok második hozama 15 kg-os átlag volt. A sarjvírvirágzással gazdag, népes családok és 42 életerős raj ment telelőbe.

A székely testvérem ezen a nyáron elsajátította a méhészet legszükségesebb fogásait s sajátkezűleg készített egy szobás lakást családjá és istállót tehenei számára, — imádója lett a méheknek, s a természetnek. Elmaradt a korcsmázás, megújított testben és léleekben; nemcsak mi, hanem mások is megállapították ezt és úgy hallom, még ma is ott lakik a feledhetetlen kis tanyán.

Borbély Elek.

A pamutkóró méze.

Egy Délerdélyből menekült méhésztársunk, dr. B. Á., már pergett évekkal ezelőtt kb. félholdon elszaporodott pamutkóróról (*Asclepias syriaca*) mézet. Színe olyan mint a cseresznyefáról származó mézga; nagyon sűrű, de jól pergethető és nehezen kristályosodó méz. Ize kellemes, de neki fogyasztása idején viszketős kiütést okozott, ami a mézfogyasztás abban hagyása után hetek múlva szűnt meg.

Méhmentés*

E lap januári számában olvasom dr. Mócsi Károly cikkét, egyben a szerkesztőség felhívását, hogyan lehetne a sok-sok halálra ítélt méhet menteni. Mi lenne a mód, az eszköz, mellyel e barbár eljárást megszüntetni lehetne. A felhívásnak engedve, szabad legyen e tekintetben véleményemet megadnom. E lap olvasóihoz első ízben szólok, ezért szeretettel kérem, írásomat vegyék és olvassák azzal a megértéssel, mellyel azt magam is nyújtom.

Amikor a gazda jószágát levágja, eljárása érthető. A húsát, zsrját fogyasztani akarja. Amikor a méhet lekénezzük, ezzel az eljárással az ő legdrágább kincséhez: a mézhez akarunk hozzájutni. E két eljárás tehát nem ugyanaz!

Előre megjegyzem: a mi vidékünkön ez elítélendő eljárást már nem folytatják, legalább is mint általánosan elfogadott szokást. Magam legalább rég hallottam róla. Így arról sem tudok beszámolni, mi az így összeszedett méz és viasz sorsa. Ezt egyébként elgondolni könnyű. A mézeskalácsok sok esetben műlépkészítők is, vagy gyertyaöntők...

A méhek kénnel való elpusztítása egyes vidékeken valóságos járvány. Ennek leküzdése nagyon nehéz. Vizsgáljuk a lehetőségeket.

A betegséget két módon lehet gyógyítani: vagy gyógyszerrel, vagy műtéttel. Magam csupán a gyógyítás módjáról akarok beszélni. Igen: a gyógyítás módjáról, mert dr. Mócsi mentési ajánlata nem sokat ígér. Ne vegye a cikkíró rosszindulatú ellentmondásnak, csupán véleménynek, melyet megindokolok. Az általa ajánlott eljárással sokra nem megyünk, mert itt nem csupán pénzről, befektetésről és körül-

tekintő munkáról van szó, hanem elsősorban arról, hogy a leszedített, átvett, mézüktől, tehát élelmüktől megfosztott méheket ugyanezzel újra el kell látni! És ez a legnehezebb valami. Ezt az íróasztal mellett kiszámítani nagyon könnyű. Maga az a kiváncsi, hogy az államhatalom a méhek ilyen módon való pusztítását megtiltsa, csupán azt fogja eredményezni, hogy a további pusztítás titokban történik. Vagy pedig egyesek egyszerűen magáról a káros méhészkedésről lemondanak. Ez így tehát nem megoldás. Itt a teendő szerintem egészen más. Elsősorban felvilágosítás, másrészt az igazán megfelelő kaptár ajánlása!

Az egyszerű embereket kaptárral való méhészkedésre rábírní, rábeszélni nagyon nehéz. Az ilyenekről föl sem tételezzük, mennyi a megfigyelő képességük. Mindenről beszélnek, csupán arról nem, vagy csupán keveset, amit meg akarnak tudni. Mi, több-kevesebb tudást elsajátított egyének pl. a vásárban annyit nem figyelünk meg, mint amennyit az egyszerű, természetes tudással megáldott. A mi népünk óvatos, és a szinte ösztönös tudásával többre megy, mint mi az elsajátítottal. Legtöbbje tudja, mennyi bajjal jár a kaptárral való méhészkedés, mennyi pepecseléssel, etetéssel, élelem visszaadásával. És azt is tudja, a káros méhészkedéssel kiadása nincs, — a kast maga is elkészíti! — csupán a kénrúd megvásárlása és ezzel kész a jövedelme. Az a való, hogy eljárása barbárság, nem indítja meg. Neki nem szólalomokra — ezt is annak tartja — van szüksége, hanem jövedelemre. Még pedig könnyen jövő jövedelemre. A mi népünk nem önző, nem kapzsi, hanem az életéért küzd, a megélhetéséért és

* Pályázatra érkezett írás.

ennek könnyebb elérhetését tartja szemelőtt. Ez így érthető. Mindannyian ezt tesszük, csupán más és más eszközökkel.

Ha már most előtte megvilágítjuk: nem szükséges a méhet elpusztítanod, mert megfelelő eljárással jövedelmet e nélkül is adsz, sokszor többet, mint a kénezés és ugyanezt a jövőben is biztosítja, a tehenet nem fogja elpusztítani, hogy megkapja a — borjút... Ide tehát hírverés szükséges.

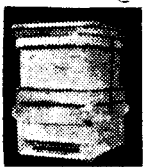
Ez azonban magában véve még kevés. Nekünk az eszközt is oda kell nyújtanunk és azt is a szeretet módjával, nem erőszakkal, mert — mint mondom, — népünk gyanakvó, ami természetes is. Alig van ember, aki azzal dicsekedhetne, hogy felebarátja tálcán hozta elébe azt, amire pillanatnyilag szüksége volt. Annál több az, akinek ajka panaszra nyílik, mert felebarátja félrevezette, kihasználta, becsapta. Az eszköz: olyan kaptár, mely nem kíván nagy tudást, sok munkát, körültekintést, és főleg nem kívánja meg a benne élő méh etetését. Mert népünk azt is tudja, amikor etetünk, már a magunkét adjuk vissza, legyen az méz vagy pénzünkért vásárolt cukor!

Papírhányra való tekintettel mondanivalómat dióhéjba szorítva tudom csupán elmondani. A keret a méh élnilehetőségének alapja. A keret nem a méhészt kényelmének eszköze. A méhet ösztönös tudása és adottsága hajtja és nem emberi meg gondoltság. A méh nem gondolkodik; a méhet tanítani nem lehet. Megalkuszik, alkalmazkodik a kerethez, az eszközhöz, melyet a méhészt rendelkezésére adsz, de ha az nem megfelelő, ezzel sem ő, sem a méhészt célját elérni nem tudja. A most ajánlott kaptárak és keretek a méh számára kicsinyek. Legtöbbjének fészke csupán a fiasításnak, az anya petézőképességének elegendő. A kiskereten a család nem tud jókor és nagyra kifejlődni, — másrészt önmaga számára ételmet biztosítani nem tud! E miatt van az évenként megisméltendő sokszázezres méhcsalád pusztulása. Nem a természet mostohasága a baj, hanem a kiskeret, a kiskaptár. Második kiadású könyvemben elő tudom majd sorolni annak a sok, az ország minden vidékén élő méhésztnek nagykerettel szerzett tapasztalatát. Itt ezt előadnom lehetetlenség. Nincs hozzá terem.

Kelecsényi Ernő,
ny. k. tanító, Gyömrő.

(Folyt. köv.)

Raktáron tartjuk az **erdélyi nagy és erdélyi kis kaptárokat** napi áron.

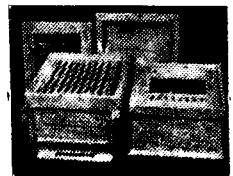

Megrendelésre vasúton is szállítjuk. Készítünk rendelés után bármilyen más kaptárokat is. — Gépen csapozott vályus keret kapható.

Kérdésre **válaszoló**gell-nében válaszunk. Nagyobb megrendelések esetén külön árajánlattal szolgálunk.

Rendeléskor 50% előleget kérünk.

Képes árjegyzék kívánatra ingyen.

VÁRADI BÉLA vilányerőre berendezett kaptárkészítő üzeme Kolozsvár,
Szigligeti-u. 38.

Vagyonmentés*

Évről-évre felmérhetetlen nemzetgazdasági érték pusztul el a tanyaikon, falvakban, sőt nagyobb településeken is a leképezett méhcsaládokban. A nemzetgazdaság érdekei ellen elkövetett ily bűncselekmény egyes helyeken örömnepnek számít. A család feje előszedi a bűdöskövet, sorra emelgeti a kasokat. Ez, mondja: könnyű. Ez nem magnak való, ez lusta. Nem dolgozott. Hogy mikor jött a raj és milyen nagy volt, az nem jön számításba. Megy tovább a gazda, a gyereksereg csak félve, óvatosan, de nagy érdeklődéssel kíséri, hiszen alig várják már az évenként megismétlődő mézesnapokat. Itt-ott akad egy-egy jó súlyos kas is. Megelégedve bólint s mondja: Olyan, mint az ólom. Jól-eső érzéssel ítélik az is: ezért sokat ad a zsidó. Van itt egy néhány, mely igen jó fajta, vagy tíz éve ontja a rajokat, nagy kár volna tönkretenni. Az első rajoknak is csak az a része menekül meg öreganyjával együtt a haláltól, mely csak szűkösen gyűjtötte be élelmét, de elegendőnek véli gazdjuk a télre, s tavaszra meg majd lesz egy kis édesített bor, vagy cukorba sült csirke. Így megy sok helyen ma is, a XX. században, a fajtenyésztés nagy munkája. Ami aztán ezután következik, az a kőkorszakba sem illő. Meggyújtva a kénrúdat, a kijáró nyíláson át bedugja s be is tapasztja sárral. E méltánytalan cselekedeten felháborodva föl is zudul a szorgalmas sereg, de soruk megvan pecsételve, jajszavuk süket fülekre talál. A szorgalmat a kapzsiság legyűrte s tönkretette a tőkét egy csekély kamatért. De mi az eredmény? Nem sok! A gyerekek ugyan megemlegetik majd, mert ragacsos lett a hajuk is, de

csak ezen a napon, mert ki sem hült még a sonkoly az élet melegétől, máris megjelent a kuntsaft és csak úgy összenyomkodva mézet, virágport, fiasítást, hordóba, bődönbe döngölve, megkegyelmez e salak gazdján, s potomáron megvásárolja. Eltűnik a méz, s vele együtt a viasz is a forgalomból, melyet drága pénzért kell behoznunk idegen államokból. Azzai sem megy többre az állam, ha saját részére használja föl mézét gazdjára, mert az ehetetlen sonkoly fölkerül a padra, s kedvelt tanyája lesz a viaszmoly hernyóinak, s e pusztuló nemzeti vagyonból a lepkek százaival nevelődnek fel, s kelnek új romboló útjukra a méhesek felé, hogy pusztulást pusztulásra halmozzanak. Így fest ez a kép, melyből a mai kor méhészei nem kérnek, s fölemelik tiltakozó szavukat az égre, ha e földön nincs segítség! Hogy védekezni tudjunk, ismerni kell az okot, mely e barbárságot kiváltja. Melyek tehát ezek?

1. A méhtartóban rejlők. 2. Tőle független a szervezettelenségen alapuló. 3. Törvényes rendelkezések hiánya.

1. A méhtartóban rejlő okok a következők: a) A maradiság. b) hanyagság. c) tudatlanság.

a) Sok méhtartó nem akar haladni a korrallal. Meg van elégedve csekély látszólagos eredményével. Az ujításokat nem szereti. S mint nagy öntudattal mondja: az apám is így csinálta hosszú éveken keresztül, ha neki jó volt, nekem is jó. A méhészetnek e rákos tünetét csak *törvényes rendelkezéssel* lehetne gyógyítani, mely megtiltaná az ilyen méhészetek létesítését és fenntartását.

b) A hanyagság is hasonló betegsége méhészetünknek, mert a nemtörődöm ember elhányt lépjeivel, elcsorgatott mézével, elpusz-

* Pályázatunkra beküldött írás.

tult kasos méhcsaládjaival tenyész-tője lesz a molynak, előidézője a rablásnak és terjesztője a betegségeknek. Az ilyen méhésztárstól és szomszédától óvjon meg minden méhészt a Mindenható. Az ilyen embernek nem használ a szép szó, mert egyedüli kimerítő védekezésük: sok az én dolgom, nem érek én rá velük bajlódni és csak az a fontos, hogy egy kis nyalánkság legyen a gyerekeknek. Ennek is csak *törvényes rendelkezéssel* lehetne véget vetni, mert ilyen embernek méh nem való.

c) A bűnös tudatlanság sokszor épen az előbb említett maradiság és nemtörődömségből származik.

2. A szervezatlenség következménye is lehet a tudatlanság, mert sok haladni vágyó méhtartó van, ki nem tudja kihez forduljon tanácsért, s könyvet sem tud szerezni, mert ha hozzájut egy-egy könyvhöz, tartalmánál fogva nem kezdőnek való s ásitva teszi szekrénye fiókjába. Egy újabb könyvvásárlást pedig nem kockáztat meg. Ezen az *egyesületnek* kell segíteni tanfolyamokkal, olcsó gyakorlati útmutató füzetekkel, melyek a legeldugottabb tanyára is kikerülnek.

A tudatlanságnak oka lehet a nehezen megközelíthetőség is. Egy-egy eldugott tanyán, vagy falun felmérhetetlen érték pusztul el anélkül, hogy nyilvánosságra kerülne. Ezen a tökéletes *szervezettség* segít csak.

Sok helyen lekénezik a családokat, mert úgy gondolják, így a legkönnyebb a mézhez jutni, az eláll, megvárja a vevőt, a csupasz méhekért pedig nem kár, mert senki sem veszi meg és ha meg is vennék, sok baj van vele. A viaszt sem érdemes kifőzni, mert sok mocskal, piszokkal jár, sok tüzelőt emészt fel, s bizony a gazdasszony sem hagyja szó nélkül e méhész szempontból is tökéletlen munkát.

Ezt a bajt is csak a tökéletesen *megszervezett egyesületek* képesek megszüntetni.

3. A méhcsaládok pusztításának egyik oka a rendelkezések hiánya is. Ha volna olyan paragrafus, mely büntetné a hanyagságot, a méhek legyilkolását, úgy maguk a haladottabb méhészek ellenőriznék e rendelet pontos betartását, mert féltének saját állományukat a molytól, a betegségektől. Az ilyen természetű törvénynek az alapja a nemzetgazdasági vagyoni megmentése, mely nemcsak magán-, de közérdek is.

Törvényes rendelkezések híján azonban egyedüli amit tudunk tenni, ez az alapos beszerzés.

De hogyan? kérdezhetik sokan.

Erre is meg lehet felelni röviden és egyszerűen: olyan egyesületekre van szükség, mely a havonként megjelenő lapokkal nem meríti ki az egyesületi életet és munkát, hanem mindenütt ott van és tevékenyen közreműködik. Egy ilyen ideális szervezetet a következőképen gondolok el: Lenne egy egységesen irányító csúciszerv, melynek tagjai az összes vármegyei egyesületek. A vármegyei méhészegyesületeknek tagja minden méhész, kik községenként egy, vagy több csoportot alkotnak. Minden csoportnak van egy vezetője, ki összeírja a lekézésre szánt méhcsaládokat és azt a vármegyei egyesületeknek bejelenti. A vármegyei egyesület a csoportvezetőknek haladéktalanul pénzt és mézet, valamint rajszállító ládákat bocsát rendelkezésére, melyből a méhtartó kívánsága szerint előleget ad, vagy megvásárolja a lekézésre szánt méhcsaládokat. Ilyen körülmények közt a méhtartó szívesen lemond a kénezésről, mert könnyebb szerrel jut a mézhez minden bajlódás és időtöltés nélkül és ha úgy akarja, pénzben kapja meg az árát. Az egyesületnek ezen haszna van, mert egy jól be-

vált módszerrel vásárolja meg élő-súlyban a méhcsaládot és így a viaszt is megmentette és az élő méheket is, melyet akár erősítésekre, akár új családok létesítésére az egyesület tagjainak olcsó áron elad, a már előbb beérkezett igénylések alapján. A megvásárolt családok egy helyre vannak összegyűjtve, hol a csoportvezető és a vármegyei egyesülettől kiküldött képzett szédítőmester egy napon, egyszerre elvégzi a vagyontmentő munkát és egyetlen fuvarral jut be minden anyag az egyesület raktárába. Természetesen a csoportvezetők e munkáért bizonyos százalékot kapnak az elvégzett munka és eredmény után. Most már az a kérdés, honnan veszi az egyesület a pénzt és a mézet, esetleg a cukrot? Ez sem megoldhatatlan probléma. Ha az állam segíti az egyesületeket, ez is meg van oldva, de a pénzügyekkel is lehet megállapodásokat kötni. A mézet is elő lehet teremteni, ha a méhészeknek előleget ad az egyesület arra a mézre, melyet az egyesület raktárába szállítanak. Ezzel a szállított mézzel a méhész szabadon rendelkezhet és az előleg visszafizetése után akkor és annak adhatja el, akinek, akarja, csupán kevés raktározási díjat fizet érte. Így meg van védve a méhész, mert nem kell elpocsékolnia mézét, ha pénzre van szüksége. A méz pedig nemcsak a fekbér költségével hoz

hasznos, hanem a vármegye méhcsaládjának megmentésével is, melyből csak haszna van úgy az egyéneknek, mint az egyesületnek, valamint az államnak is. Így nem tűnne el a közforgalomból a méz és a viasz, a minden évben oly nagy tömegben elpusztított méh pedig meg volna mentve és folytathatná termékeny munkáját mindnyájunk boldogítására.

Ilyen egyesületről álmodunk. Az álom szép, de valósággá válhat. Minden kezdet nehéz, de erős akarással, hittel, kitartással, fáradhatatlan munkával a siker sem marad el. Ez új év hozza meg az új életet, az új élet pedig a pusztuló nemzetgazdasági vagyont megmentését.

lemhényi Hankó László,
tanító, Búdszentmihály.

MŰLÉPET IGÉNYLŐ TAGJAINK FIGYELMÉBE AJÁNLJUK,
hogy viasz készletüket gyűjtsék össze. Azt küldjék be idejében az EME műlépkészítő üzemébe, ahol 25% részesedés és kg. ként 1 P. fertőtlenítési díj ellenében elsőrendű minőségben dolgozzák fel azt műlépnek. Cím: Tóth István EME ig.-vál. tag, Kolozsvár, Honvéd-utca 78. szám.

Erdélyben

a jövőben csak fertőtlenített műlépet használjunk!

Viaszt fertőtlenít és műlépet szállít a m. kir. Földművelésügyi Minisztérium által adományozott viasz-fertőtlenítő géppel fertőtlenített és műlépprésen készített viaszból az **Erdélyrészi Méhész Egyesület Telepe.**

Vezető: Tóth István ig. vál. tag. — Kolozsvár, Honvéd-utca 78 szám.

Műlépkészítés csereviaszból.

Gödöllői hírek

Megfigyelő hálózat. A Kutatóintézet megfigyelő hálózatának célja Magyarország méhlegelőjének tanulmányozása, a vándorlás irányítása. Február közepéig a kaptár-mérleges megfigyelők száma 107 és 6 m. kir. méhészeti felügyelőség

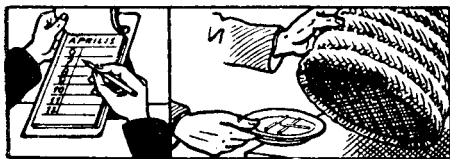
Kárpátalján és a Nyírségen, gyéren jelentkeztek a Tisza-Duna közéről, Dunántúlról. A megfigyelők márciusban kezdik meg munkájukat. A Kutatóintézet kéri a mérleges méhészeket, hogy minél többen jelentkezzenek.

„A m. kir. Méhészeti és Méhbfológiai Kutatóintézet megfigyelőhálózata 1944. február közepén.”

méhese összesen 113. A megfigyelők lakóhelyét a mellékelt térkép szemlélteti. Legsűrűbb a hálózat a Kis-Alföldön és Tiszántúl. *Legkevesebb a megfigyelő Erdélyben,*

A Kutatóintézet fejlődése. A Kutatóintézet legújabb beszerzései: 10 mikroszkóp a tanfolyamok résztvevőinek, keskenyfilmes beszélő mozivetítógép a tanterembe, villanyos asztalosgép a műhelybe.

Most indul meg a nagymérvű fiasítás és ezzel együtt a fogyasztás. Ha nem fiasít a család, elapad a nép, ha fiasít, apad az élelem. Gondoskodjunk élelemtől és víztől. Ha etetnünk kell, vigyázzunk rablást elő ne idézzünk, a fiasítást se hűtjük ki.

A méhesaládok népességét legjobban azzal jellemezhetjük, hogy hány léputcára terjed a fészek. Há-

MÁRCIUSI TENNIVALÓ

rom-négy léputcás családok olyan lassan fejlődnek, hogy a főhordásra nem képesek felerősödni. Egyesítve azonban a főhordásra hordani is rajzani is képesek lesznek. Tegyen próbát az, aki meg akar győződni ennek igazságáról.

Ebben a hónapban legfőbb gondunk az élelem állandó figyelése legyen, mert ebben a hónapban pusztít az éhség legjobban.

TANFOLYAMOK

Háromnapos méhészeti megbeszélés haladó méhészek számára. A F. M. Erd. Kirendeltsége az idén Erdély különböző vidékein méhészeti tanfolyamokat óhajt rendezni a kezdő és haladó méhészek részére. Ezeknek a tanfolyamoknak a vezetőivel és mindazon haladó méhésztársakkal, akik ebben a munkában részt vállalni készek, egy megbeszélést óhajt tartani, amelyen a méhészeti tudomány legújabb vívmányainak ismertetése után az oktatás pedagógiai módszerei is megbeszélésre kerülnek. Ezuton hívja fel az érdekelteket az egyesület jelentkezésre. A 3 napos érte-

A gyergyószentmiklósi 1944. I. 17—29-i méhészeti tanfolyam résztvevői. A 42 jelentkező közül 30 vizsgázott le. A tanfolyam vezetője dr. Zoltánfi Kornél (x) székelyudvarhelyi m. kir. méhészeti felügyelő, vizsgabiztosa dr. Koppán József (xx) kolozsvári m. kir. méhészeti felügyelő volt. A hallgatók mind beléptek az Egyesületbe és megalakítják a helyi EME méhészkört.

kezet idejét a jelentkezések után állapítja meg a F. M. Erd. Kirendeltsége. Az értekezlet résztvevőinek útiköltségeit a Kirendeltség megtéríti.

Ingyenes méhészeti tanfolyamok. A m. kir. Földművelésügyi Minisztérium Erdélyi kirendeltsége, a

méhtenyésztés terjesztése és fejlesztése érdekében méhészeti tanfolyamok tartását határozta el. Minden olyan városban és községben, ahol az eredményes méhészkedés felté-

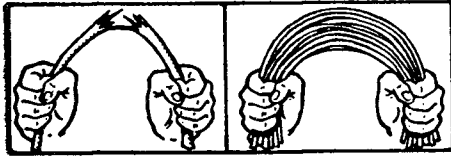

A székelyudvarhelyi, dr. Zoltánfi Kornél m. kir. méhészeti felügyelő (x) által 1944. jan. 3—15-én tartott méhészeti tanfolyam hallgatói. Vizsgázott 19.

telei adva vannak és legalább 25 hallgató jelentkezik, hajlandó a Kirendeltség 12 napos, naponként 2 órai elfoglaltságot jelentő, teljesen ingyenes tanfolyamot szervezni, ha az érdekeltek ily tanfolyamok rendezését kellő időben kérelmezik a Földművelésügyi Minisztérium Erdélyi Kirendeltségétől. (Kolozsvár, Bartha Miklós-u. 13.)

Dr. Zoltánfi Kornél (x) székelyudvarhelyi m. kir. méhészeti felügyelő vetítettképes előadásának hallgatói Gyergyószentmiklóson, 1944. jan. 27-én.

EGYESÜLETI ÉLET

Értesítés

Az Erdélyrészi Méhész Egyesület 1944. évi február hó 2-án tartott közgyűlésén egyhangulag kimondta, hogy az egyesület évi tagdíját 4 P-ről 10 P-re emeli fel, az alapító tagdíjat pedig 100 P-ről 500 P-re. Amidőn ezt tisztelt Tagtársaink szíves tudomására hozzuk, kérjük, hogy amennyiben beküldték már rendes évi tagdíjukat, szíveskedjenek azt 4 P-ről 10 P-re kiegészíteni. Amennyiben pedig nem küldték volna be, a kiküldött postautalvány felhasználásával szíveskedjenek beküldeni.

Az egyesület évi tagdíja mindenkör kb. 2 kg. méz árának megfelelő összeg volt. A 4 Pengős tagdíj megállapítása óta az árviszonyok nagyon eltolódtak. A méz rögzített ára már a tavasszal 5.40 P volt kg.-ként, tehát a 10 Pengős tagdíj még a rögzített méz ára kétszeresét sem éri el.

A 4 Pengős tagdíj megállapítása óta a „Méhészeti Közlöny“ nyomdai előállítási költsége, a papírárak, a postai szállítási díjak is emelkedtek több mint 100%-kal. A „Méhészeti Közlöny“ terjedelmét csökkenteni nem akarjuk, azt be nem szüntethetjük, tehát a tagdíjak emelése elkerülhetetlen.

Reméljük, hogy ez a mai általános áreltolódásokhoz viszonyítva csekély emelés nem fogja eltántorítani tagjainkat az egyesülettől.

A tagdíjaknak a rendes színvonalra való emelése az egyesület számára visszaadja a régi mozgási lehetőséget, ami közérdekű tevékenységében fog visszatükröződni.

Mínhogy pedig egyesületünk csak úgy tud hivatásának megfelelni, ha a tagok is teljesítik köte-

lességüket a tagdíjak pontos fizetése terén. Kérjük tehát, hogy az esedékessé vált 1944. évi tagdíjakat mielőbb beküldeni szíveskedjenek. Postautalványt minden tagunk címére küldtünk február hó folyamán.

Tekintettel arra, hogy egyesületünk a folyó évben hatványozott lendülettel óhajtja közérdekű munkáját kifejteni, kívánatos volna tagállományunk tetemes növelése. Felkérjük t. Tagtársainkat, hogy az egyesületet taggyűjtő munkájában támogatni szíveskedjenek. A februárban ezügyben kiküldött sorainkhoz egy taggyűjtőívet csatoltunk, kérve, hogy azt olyan méhésztársakkal szíveskedjenek aláíratni, akik még nem tagjai az EME-nek.

Kolozsvár, 1944. február hó 6-án.

Az Erdélyrészi Méhész Egyesület
Elnöksége.

Az EME igazgatóválasztmányi ülése. Az Erdélyrészi Méhész Egyesület igazgatóválasztmányja február 2-án ülést tartott, amelyen Pohl Béla elnökle alatt, Török Bálint tb. alelnök előterjesztésében, az ugyancsak február 2-ára kítűzött közgyűlés tárgyainak előkészítése után a választmány foglalkozott az EME Marosvásárhelyi Méhészkörének átiratával, melyben alapszabályainak jóváhagyását sürgeti. Az egyesület illetékes helyen úgy a marosvásárhelyi, mint a többi méhészkörök alapszabályai jóváhagyásának megsürgetését határozta el. Új méhészkör megalakítását jelentették be Gyergyószentmiklósról. Az egyesület tagdíjának 4 pengőről 10 pengőre való felemelését javasolta a választmány a közgyűlésnek és felhívta tagjainak figyelmét a Kolozsváron most megalakuló vándorméhész

szövetkezet tagjai sorába való belépésre. Több kebli ügy megbeszélése után az ülés véget ért.

Az Erdélyrészi Méhész Egyesület közgyűlése. Az erdélyi méhésztársadalom élénk érdeklődése mellett zajlott le február 2-án Kolozsvárt az EME idei közgyűlése. A közgyűlésen br. Bánffy Dániel földművelésügyi miniszter képviselőjében dr. g. Balogh Vilmos miniszteri osztályfőnök, a F. M. Erdélyi Kirendeltségének vezetője jelent meg, jelen voltak a F. M. méhészeti osztálya és a gödöllői Méhkutató intézet részéről dr. Örösi Pál Zoltán egy. tanár, méhészeti főfelügyelő, dr. Zoltánfi Kornél, dr. Koppán József, Lakner Vidor méhészeti felügyelők, Mócsy István méhészköri elnök és az egyesületi tagok nagy számban. Pohl Béla elnök meleg szavakkal üdvözölte az egyesület vendégeit és tagjait. Az elnöki megnyitó után dr. g. Balogh Vilmos ismertette a F. Minisztérium Erdélyi Kirendeltsége széleskörű méhészeti programját. A F. Minisztérium igen nagy súlyt helyez a szakismeretek terjesztésére és népszerűsítésére. Ezért azonkívül, hogy a különböző gazdasági oktatásnál gondoskodott, külön méhészeti tanfolyamokat is rendez és ezek rendezésében támogatja az EMÉ-t is. A méhállomány gyarapítása céljából hét szaporító telepet állított fel Erdély különböző vidékein, fokozni fogja a kaptárak kedvezményes árak mellett való kiosztása ügyében indított akciót és ezzel kapcsolatban erélyes intézkedéseket óhajt foganatosítani a költésrohadás elleni védekezés terén. A F. Minisztérium amit érdekképviseleti vonalon lehet lebonyolítani készséggel engedi át és örülne az egyesülettel való minél szorosabb együttműködésnek a mi a köz érdekében áll természetesen. Török Bálint tb. alelnök ismertette ezután az egyesület évi jelentését, a zárószámadásokat, majd elhatározták,

hogy az egyesület évi tagdíját az 1944. évi január 1-től 10 P-ben alapítják meg. A mindenkori méhészköri elnökökön kívül az igazgatóválasztmány tagjai sorába megválasztották Attil Árpád, Bekess Károly it. táblai shiv. főigazgató, dr. Kolcza János bankfőtitviselő, dr. Krompecher István egyet. tanár, dr. Szabó Albert mezőgazd. főiskolai tanár, Biró Mózes lelkipásztor kolozsvári, Urhegyi József székelyudvarhelyi, Katsó Sámuel marosvásárhelyi, Borbély Elek felsőrákosi és Sümegi Ferenc dési tagokat. Végül felhívta az egyesület a tagok figyelmét az alakítandó Vándorméhész Szövetkezetre. A közgyűlés befejezése előtt dr. Örösi Pál Zoltán egyetemi tanár méhészeti főfelügyelő tájékoztatta a közgyűlést a gödöllői Méhészeti és Méhbiológiai kutató intézet céljai és feladatai felől. A közgyűlés után Farkas Árpád mezőgazd. főiskolai tanár ismertette a méhészeti üzemek rentabilitásának megállapítása ügyében összegyűjtött üzemmstatistikai adatok eddigi eredményeit, amelyekről a M. Közlöny fog részletes beszámolót közölni.

Az EME Kolozsvári Méhészköre rendes havi összejövetelét 1944. március 8-án, szerdán délután 6 órakor tartja az EME tanácstermében.

IRODALOM

Dr. Örösi Pál Zoltán: Tudnivalók a méhviaszról és a mülépről. (Studium könyvkereskedés kiadása, Bpest, IV. Kecskeméti-u. 5, ára 1.50 P.) Tartalmazza a mezőgazdasági termények hamisításának tilalmazásáról szóló 1895:XLVI. törvénycikket, a 114.400/1943. F. M. sz. rendeletet a méhviasz és a mülépr előállításának és forgalombahozatalának szabályozásáról és ezeknek magyarázatát.

Stáhly György: Gyakorlati útmutató a méhcsaládok kezeléséhez (Szegedvidéki Méhész Egyesület kiadása, 1943, 76 oldal, ára nincs feltüntetve.) A szerzőnek „...nem az a célja, hogy a legalapvetőbb ismereteket a méh testének részeit, belső szerveit, fejlődési korszakait ismertesse, hanem az, hogy egyszerű fogásokkal, könnyű kezelési eljárásokkal a termelést irányítsa és fokozza“. A teendőket időbeli sorrendben és megfelelő munkálatok címei alatt csoportosítja, ügyesen.

Dr. Lengyel Géza: Méhek és virágok. (Budapest, 1943, az Országos Magyar Méhészeti Egyesület kiadása, 238 oldal, 15 pengő, Bp. Csokonay-u. 8.) A méhészeti növénytanak eddig magyar kézikönyve nem volt. Most a tudomány legutolsó vívmányairól is megemlékező terjedelmes munka jelent meg s haladni vágyó méhészeknek igen hasznos szolgálatokat tesz dr. Lengyel Géza könyve.

Első részben a *virágról* közli mindazt, amit egy növénytanban teljesen tájékozott, tudományosan képzett méhésznek tudnia lehet.

A második részben a *méhlegelőt* tárgyalja. Mindenik fontos mézelő növényünket megtaláljuk benne s róla mindazt, amit a méhészeti tudomány róla tud. Különösen figyelmet érdemel az akácról írt sikerült fejezet, a tarlóvirágról megállapítja, hogy magja rendkívül bő olajtartalmú. Bárcsak felfigyelnének rá az olajosmagvak után kutató vegyészek és a közellátási illetékes szerv, hogy a tarlóvirág ne csak gyom legyen, hanem ipari növény is.

A könyv méhészeti irodalmunk jelentős eseménye.

Bánhelyi—Csajághy: A méhek ésszerű serkentő etetése (Szerzők kiadása, 2.50 P. 62 oldal). A többtermelés szolgálatában álló méhészfogás kimerítő ismertetése. Megrendelhető az Orsz. M. Méhészeti Egyesületnél, Bp., Csokonay-u. 8.

KÜLÖNFÉLÉK

VIGYAZAT MŰLEPVASARLÓK!

Egyes vállalatok Erdélyből összegyűjtik a méhviaszt és sonkolyt, azt ismeretlen helyre szállítják és lelkiismeretlenül össze keverik minden fertőzött vidékről származó viasszal és mint rendes mŰlépet hozzák forgalomba. Ma már köztudomásu, hogy a mŰlép egyik igen veszedelmes és gyakori terjesztője a ragadós költésrothadásnak. A jóhiszemű méhészeket hol hangos reklámmal, hol jóakaratu figyelmeztetéssel keresik meg szóban és írásban. Mindkettőtől óvakodjunk.

Csak fertőtlenített mŰlépet engedjünk be méhesünkbe.

Fertőtlenített mŰlépet csak az EME mŰlépkészítő üzeme szállít. —
Cím: T ó t h István EME ig.-vál. tag
Kolozsvár, Honvéd-utca 78. szám.

A méhészkönyv vezetőit ismételten felkérjük, hogy most, mikor a méhek körül kevesebb a munka, a tavalyi könyv lezárásával a leltárt készítsék el és a könyvbe pontosan vezessék be.

Bázler Béla méhészeti főfelügyelő. A Földművelésügyi Miniszter úr Bázler Béla szeretett kedves munkatársunkat, aki ma a méhészeti ügyosztályon teljesít szolgálatot és a budapesti I. méhészeti kerület vezetője, m. kir. méhészeti főfelügyelővé nevezte ki.

Előléptek egy-egy fizetési osztállyal dr. **Koppán József** kolozsvári és dr. **Zoltánfi Kornél** székelyudvarhelyi kerületi m. kir. méhészeti felügyelők is.

Kedves munkatársaink előléptetéséhez őszinte szívből fejezzük ki örömünket és legjobb szerencsekívánatainkat.

Az Erdélyi Vándorméhész Szövetkezet aláírási határideje lezárult, de csak mintegy 30.000 pengőt jegyeztek le. Így a vállalkozás nem valósulhat meg.

U. B. 1. 944.
III. 1.

TUDNIVALÓK a hirdetések feladásáról.

A Méhészeti Közlöny hirdetési díja négyzet cm-ként 20 fillér, tagoknak 10 fillér. Az apróhirdetés díja szavanként 8 fillér, tagoknak 4 fillér. Vastag betűvel szedett szavak közlési díja 16, illetve 8 fillér. A hirdetési díjak előre, a megrendelés feladásakor küldendők be. Apróhirdetésért hirdetési támpéldányt nem küldünk. A hirdetések mindenkor a nő 22. napjáig küldendők be a kiadóhivatal címére: Kolozsvár, Majális-u. 24.

Méhészeti eszközök kaphatók a „Dzierzon” Méhészetnél, Nagyvárad, Csáky István-u. 65. Az árjegyzéki árból az E. M. E. tagjainak 5 százalék kedvezmény. 16

130 drb. Cerstung és Dadant-Blatt kap-tár új állapotban, valamint méhszín és felszerelések eladó. Erkeder Frigyes, Palotailva.

Kasos méhesaládokat, 100—150 drb-ot vennék áprilisi átvételre, egészséges hely-ről. Baracska János méhész, Pálcs-fürdő, Fő-út 94.

MÉHÉSZEK! Ültessenek élő mézelő Sedumot. A legideálisabb nyári méhlegelő, amely a száraz nyári hónapokban folyton virít és bőven mézel. Kitűnő virágzó fűpótló, szegélynövény, télen is zöld, szárazságtűrő, elpusztíthatatlan. 10 m² terület beültetéséhez szükséges gyökeres dugványokat 17 P-ért franco szállít. **BRÁZAY kertgazdaság Balatonfüred.**

68

Eladó 15 család méh, kasban, Barta Józsefnél, Biharfélegyháza.

69

Eladó méhesaládok. Szabó Miklós, Kolozsvár, Kölesföldi-út 123.

70

BOCZONÁDI: A MÉHEK ÉLETE.

(Kezelés.) — — — — — 7.40 P

Boczonádi—Örösi: Méhgazdaság 4.40 „

Örösi: A méhek költésrothadása 2.40 „

Örösi: Költésrothadások — — 1.— „

Az összeg előzetes befizetése mellett postai szállítással megrendelhetők a

„Méhészet”

kiadóhivatalában.

Ujpest, Széchenyi-utca 8. szám.

Hirdetmény.

(11)

Méztermelő- és értékesítő Hangya Szövetkezet

műlépet, kaptárokat, méhészeti eszközöket

a legjobb minőségben legolcsóbb napi áron hoz forgalomba állandó kortállan mennyiségben.

Árjegyzéket felvilágosítást, szaktanácsot díjtalanul ad.

Cím: BUDAPEST, IX., Közraktár-utca 34. // Raktár: IX., Bakács-utca 8.

Postacím: BUDAPEST 48. — Telefon: 187-999.